

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Sündinud DAKOTAS

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Dakota Born
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2000 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03425423
ISBN 978-9949-87-060-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallile nõole ja sõbrale Shirley Adlerile

Proloog

Kümneaastane Lindsay Snyder ärkas hirmust kangena. Hetkeks ta ei teadnud, kus viibib. Toas oli kottpime ja palav, kohutavalt palav. Siis taipas tüdruk, et ta pole oma kodus Savannah's, kus kliimaseade tegi suvekuumuse talutavaks. Lindsay üritas vapper olla, aga kartis sellegipoolest.

Lindsayle meenusid suvelaagris kuulnud tondilood. Teda läbis ootamatu külmahoog, kui talle tuli meelde lugu Hullust Charliest, kellest räägiti, et ta koukis ohvrite silmad välja... enne kui nad mörvas. Kuidagi oli Hull Charlie ta üles leidnud. Kõik teised on ilmselt surnud. Kõik peale tema. Unenägu jäi ähmaseks ja Lindsay püüdis üksikasju meelde tuletada, aga ei suutnud.

Ta ajas end pimedas toas aeglaselt istukile, valmis vastu astuma ähvardavale ohule, mis iganes see ka poleks. Istudes meenus talle, et ta on vanavanemate majas koos isa-ema ja kahe õega. Nad olid pärast näiliselt palju päevi kestnud autosõitu eile öhtul Põhja-Dakotasse jõudnud.

Lindsay silmad hakkasid pimedusega kohanema ja ta ronis vananema õmblustoas asuvast ajutisest voodist välja. Ta möödus kikivarvul kahest magavast õest ja läks koridoris kaugemal asuvasse kööki, et juua klaasitäis vett.

Elutoast kostis hääli ja tüdruk kangestus, kartes Hullu Charliega silmitsi sattuda. Ta hoidis hinge kinni ja surus end vastu külmkapi ust.

Siis nägi Lindsay suurest aknast tulvavas kuuvalguses vanaema Gina siluetti. Paksud kardinad olid akna eest ära tõmmatud ja vanaema seisis kamina ees, pea norus. Lindsay tahtis vanaema juurde joosta, tal ümbert kinni võtta ning rääkida talle kõik hullust mehest ja oma hirmust, aga ta ei tundnud vanaema Ginat nii hästi kui vanaema Dorothyt. Niisiis jäi Lindsay kööki ja ootas, et vanaema teda märkaks.

Ainult et vanaema polnud Lindsayt kuulnud ega teadnud tema sealolekust. Lindsay nägi, et vanaema hoiab midagi käes, aga ta ei osanud öelda, mis see on. Vanaema Gina läks kamina juurde, aga kuuvalgusest ei piisanud, et tüdruk näeks, mida ta teeb.

Lindsay silmad läksid suuremaks, kui vanaema kummardus ja kaminat katsus. Järgnes põgus kraapimisheli ja kaminakivi libises välja. Peidukoht! Salapeidik.

Lindsay jälgis lummatult, kuidas vanaema pistis tundmatu eseme avausse. Paika libisev tellis tegi samasugust häält nagu ennist.

„Vanaema?“

Vanaema Gina surus käe rinnale ja pööras vuhinal ringi. „Püha taevas, laps! Sa ehmatasid mind.“

Lindsay jooksis elutuppa ja läks kamina juurde, aga ta ei suutnud kindlaks teha, millist tellist vanaema oli liigutanud.

„Miks sa üleval oled?“

Lindsay pööras pilgu kaminalt. „Ma nägin unes Hullu Charliet.“

„Keda?“

„Kuulsin suvelaagris temast lugusid.“ Lindsay kompis sõrmega kaminat ja proovis kindlaks teha, milline tellis oli liikunud. „Mida sa siia peitsid, vanaema?“

„Mitte midagi, laps.“

„Aga ma nägin, et tellis liikus.“

Vanaema raputas pead. „See oli... lihtsalt kuuvalguse trikk.“

„Aga vanaema, ma *nägin*.“

Vanaema kükitas ja vaatas lapselapsele silma. „Tondilood hirmutasid sind.“

Kuuvalgel helkisid vanaema kortsulisel näol pisarad. „Vanaema, kas sa nutad?“

„Ei... ei,“ väitis vanaema. „Miks ma nutma peaksin?“

„Aga see paistab sedamoodi.“ Lindsay pani käe vanaema põsele ja silitas sõrmeotstega ettevaatlikult pehmet nahka.

Vanaema üritas naeratada, aga ta alahuul värises.

„Kas sa oled kurb?“ küsis Lindsay.

„Veidi,“ sosistas vanaema, kallistas Lindsayt ja tõmbas ta endale lähemale, nii lähedale, et tüdruk tundis ta südame põksumist.

„Ma joonistan sulle pildi ja siis sa pole enam kurb.“

„Oled väga armas laps. Las ma viin su nüüd voodisse.“

„Mul on janu.“

Vanaema vabastas Lindsay, läks kööki, võttis kapist klaasi ja täitis selle veega.

Gina oli lasknud kraaniveel joosta ja vesi oli mõnusalt külm. Lindsay jõi klaasi tühjaks ja pani selle köögiletile. „Mille sa kaminasse peitsid?“ küsis ta taas. Ta ei mõistnud, miks vanaema niimoodi teeskleb.

Vanaema lükkas hellalt juuksed tüdruku näolt. „Sa ei näinud midagi.“

„Aga nägin.“ Lindsay läks kamina juurde ja üritas kõigest väest leida kohta, mida vanaema oli puudutanud. Ta lükkas ja kobas mitmeid telliseid, aga ükski ei liikunud.

Vanaema tuli tema juurde. „Lindsay, vaata mulle otsa.“

Lindsay pööras end ringi.

Vanaema kükitas. Tal olid taas pisarad silmis ja ta kallistas Lindsayt kõvasti. „See, mida sa nägid, on saladus, eks?“

Lindsay noogutas.

„Aga ma tahan, et sa unustaksid selle.“

Lindsay ei teadnud, kas ta suudab seda või mitte.

Vanaema hoidis lapselapse nägu käte vahel ja vaatas talle ping-salt silma. „Luba mulle, et sa ei räägi kunagi kellelegi, mida sa nägid.“

„Hea küll, vanaema, ma ei räägi kellelegi. Ma luban.“

„Hästi.“ Vanaema suudles Lindsay põske. „Las ma viin su nüüd voodisse.“

Esimene peatükk

„*O*leme hukule määratud,“ ütles Jacob Hansen hauataguse häälega. Tä tammus ruumis ringi ja raputas halli pead.

„Sama hästi võime kogu linna kohe sulgeda.“ Marta Hansen järgnes mehele Buffalo Bobi grillbaari KOLMIK söögisaali. Nagu ikka, oli Martal õigust taga nõudev ilme, kui ta käbedalt Buffalo Valley volikogu liikmete juurde laua taha istus.

Joshua McKenna oli veendunud, et sedasorti pessimism enam-vähem kindlustas, et midagi ei saa ära tehtud. Mitte et ta abielupaari süüdistanuks. Hansenid koos kõigi teiste Buffalo Valley elanikega olid peaaegu kakskümmend aastat pealt vaadanud, kuidas kunagi õitsev talunike kogukond tasapisi alla käis, kuni nüüdseks oli linnake vaevu hinges. Esimesena suleti kinoteater, siis ilusalong, lillepood ja rauakauplus... Kõige rohkem oli haiget teinud, kui kataloogikauplus kolis mujale – see juhtus kuue aasta eest – ja seejärel sulges jäädavalt ukсед ka linnakese ainus korralik restoran Morningside Café.

Joshua tundis veel praegugi Melissa toidust puudust. Naise tehtud biskviit oli olnud nii kerge ja õhuline, et peaaegu sulas suus. Joshual läks kõht tühjaks ainuüksi sellele mõeldes.

Poed olid alles jäänud, kuni suutsid väheneva läbimüügiga toime tulla – aga viimaks läksid ka need pankrotti ja olid sunnitud ukсед sulgema. Perekonnad lahkusid ja talumaad vahetasid omanikku, suuremad talud ostsid väiksemad välja. Suur või väike, tänapäeva

madalate põllusaaduste hindade juures oli kõigil raske. Aga Joshua pidi siiski talunikele au andma. Nad olid nutikad ja ajapikku läksid veelgi nutikamaks. Aastatepikkused teadusuuringud ja suurenenud koormus ärgitasid põllumaad suurendama. Kui vanasti sai ühelt aakrilt sada buššelit vilja, siis nüüd poole rohkem. Paljudel talunikel oli õnnestunud kuidagiviisi jätkata – sest nad uskusid pärandisse ja tulevikku, lootsid, et kunagi saavad nad oma saagi eest õiglast hinda. Kuna talunikud jäid, hingitsesid ka linnas mõned ärid.

Üks allesjäänud äridest kuulus Joshuale, aga vaieldamatult oli äril juba mõnda aega kehvasti läinud. Tä müüs kasutatud kaupa ja antiikesemeid ning tegi parandustöid: vähemasti viimane tagas kindla sissetuleku. Joshua arvas, et tal on remontimisele annet. Kui raha nappis, tegid inimesed kõik, et vältida uute asjade ostmist. Joshua soovis, et ta anne hõlmaks ka elude ja olude parandamist. Kui tal see oleks, alustaks ta oma perest. Jumal näeb, et poeg vajab abi. Samuti tütar ja tütre tütar. Joshuale ei meeldinud mõelda nende elus viimastel aastatel toimunud muutustele, sest ta vihkas sellega kaasnevat abitusetunnet.

Joshua naine Marjorie oli alati lastega tegelnud, aga nüüdseks oli naine kümme aastat surnud. Joshua murdis sageli pead, kas Marjorie tunneks Buffalo Valley ära, kui ta seda praegu näeks, ja soovis, et tal oleks linnakese probleemidega tegelemiseks naise tarkus. Marjorie olnuks šokeeritud, kui teaks, et abikaasa valiti linna volikogu esimeheks. Joshua polnud selle ameti poole püüelnud, aga oli peetud endast mõistetavaks, et pärast seda, kui Bill Wilson bensiinijaama sulges ja Fargosse kolis, võtab Joshua temalt juhtimise üle.

„Seekord oleme hukule määratud,“ kordas Marta, esitades väljakutse kõigile, kes söandaksid talle vastu vaielda.

„See linn on aastaid elus püsinud. Peame ka nüüd vastu,“ ütles tundeliselt Knighti apteegi omanik Hassie Knight.

Hassie oli sündinud optimist ja üks linnakese elanikest, kes nägi kindla peale iga olukorda positiivses valguses. Kui keegi suudab lahendusega lagedale tulla, on see Hassie, jumal õnnistagu teda.

Nagu Joshuale, polnud lein Hassielegi võõras. Peaaegu kolmekümne aasta eest oli ta matnud Vietnami sõjas langenud poja ja varsti pärast seda kaotanud ka abikaasa. Carl Knight oli surnud diabeedi tüsistustesse, aga Hassie oli alati uskunud, et tema tegelik surmapõhjus oli murtud süda. Hassie tütar elas Hawaiiil ja Joshua teadis, et Valeriele ei meeldiks miski rohkem, kui et ema tuleks tema juurde vanaduspõlve veetma. Õnneks oli Hassie tütre pealekäimistele seni vastu punninud. Hassie pidanuks juba ammu pensionile jääma, aga ta tegi siin palju enamat kui retseptiravimite väljastamine. Vana naine oli lähim isik arstile, kes kogukonnal oli, ja inimesed tulid kilomeetrite kauguselt tema juurde nõuannet saama. Jah, Hassie Knight oli kahtlemata populaarne. Ei teinud paha, et ta pakkus ka parimaid karastusjooke, mida Joshua oli kunagi maitsnud. Hassie apteegi nurgas oli vanamoeline joogikoht. Šokolaadijoogid ja väärt nõuanne – need olid Hassie kaubamärgiks.

„Oleme nii palju aastaid siinsest elust kramplikult kinni hoidnud, et oleme juba surnud ega taipagi seda,“ ütles Marta kibestunult ja pani käed lopsakal rinnal risti.

„Jätke järele!“ Joshua virutas haamriga nii jõuliselt lauale, et klaasid jääveega hüppasid. Ta toetus tooli seljatoele ja osutas Hassiele. „Kas võtaksid kohalolijate nimelise kontrollimise enda peale?“

Hassie Knighti liigesed ragisesid kuuldavalt, kui ta tõusis.

„Nimeline kontrollimine? Just see, mida me vajame,“ pomises Marta Hansen. „Mis tolle keisri nimi oligi, kes mängis viiulit, kui Rooma põles?“

Silmanähtavalt oli Marta endaga rahul, et oskas välja tulla ajaloolise viitega. Kahtlemata vaatas ta eile õhtul „Kuldvillakut“, mõtles Joshua.